

не е показвалъ честолюбиви намѣрения и въ-
жделения.

Следъ двумесечно престояване въ Маке-
дония идва и „невеселиятъ край“ на скитанията
му: следъ една свата съ Сандански, разочаро-
ванъ, се връща въ София (1903 г.). Редактира
в. „Автономия“. Сжщата година постъпва на
служба въ Народната библиотека, а презъ
1904 г. става главенъ библиотекаръ.

Изобщо първитѣ три години следъ идва-
нето на Яворова въ София изтичатъ много
безпокойно, но тъкмо тази напрегната жизнена
атмосфера е благоприятствувала за обогатяване
вътрешния опитъ на поета — презъ това
време много е видѣлъ и преживѣлъ. Прощава се съ много свои младежки само-
измами, разбира осезателно слабоститѣ и не-
достатъцитѣ на човѣка, инертността и апа-
тията на маситѣ, изпитва хамлетовска мъка
при вида на тържеството на неправдата и
злото... Безъ този личенъ жизненъ опитъ той
не би могълъ да създаде „Безсъници“ и „Про-
зрения“.

На 1901 г. излиза първата му сбирка „Сти-
хотворения“. Следъ една дълга пауза се явя-
ватъ презъ 1903 г. „Хайдушки пѣсни“ и биогра-
фията на Гоце Дѣлчевъ. Презъ 1904 г. пътува
до Виена и Женева, а презъ 1906 г. е коман-
дированъ въ Франция отъ тогавашния мини-
стъръ на просвѣщението д-ръ Ив. Шишмановъ.
Остава въ Нанси седемъ месеца — до априлъ
1907 г., — и това време е било за него може би
най-благодатно за поетическо творчество. „Въ
Нанси се затворихъ и писахъ... Голѣма частъ
отъ „Прозрения“ сж писани тамъ. София не е
била никога много плодovита въ това отноше-
ние за мене“, признава той предъ проф. Арна-